

KAPITOLA 1

V malém městečku Jílové u Prahy žije pětiletá holčička Anička. Se svými rodiči bydlí v pěkném domečku, u kterého je zahrada. Není to zahrada obyčejná. Je zvláštní tím, že když na ní chtějí rodiče Aničky něco vypěstovat, dá jim to pěkně zabrat. Půda je totiž skutečně, jak název městečka napovídá, jílovitá, tudíž velmi nevhodná k tomu, aby v ní rostlo cokoliv, co lidé běžně na zahrádkách sázejí. Když táánek Aničky letos na jaře sázel malé ovocné stromky a kopal pro ně díru, narazil v několika případech na skálu, takže musel pokoušet štěstí o kus dál. Když se mu to konečně podařilo, nasypal do vyhloubené jámy půdu vhodnou pro mladé stromky a teprve do ní zasadil

slabounké výhonky, ze kterých, jak Aničce řekl její dědeček, než se vdá, vyrostou třešeň, o kus dál hruška a na protější straně dvě jabloně. Aniččina zahrada teď ale odpočívá pod tlustou peřinou sněhu. Je prosinec a za týden budou Vánoce. Abyste rozuměli, Anička, stejně jako její zahrádka, taky není obyčejná. Je na svůj věk velmi chytrá, vnímavá a učenlivá. Kromě toho, že se už moc těší na Ježíška, sleduje se svými rodiči víkend co víkend biatlon. Sleduje, to není to nejvhodnější slovo. Anička doslova hltá každý závod, ve kterém startuje její oblíbená královna s lyžemi na nohou a s puškou na zádech Gabriela Koukalová. Anička jí ale neřekne jinak než Gabča. Vždycky se už v pátek večer ptá, kdy Gabča ráno pojedou. Tatínek rozklikne internet, mrkne se do programu a řekne své dceři, že závod začne v devět hodin ráno. Anička si tedy nařídí svůj budík ve tvaru Hello Kitty, aby nezaspala, a protože už se tak moc těší na ráno, jde dnes výjimečně spát sama od sebe, aniž by jí rodiče museli do postele popohánět. Je sobota ráno, všichni ještě spí a vychutnávají si, že nemusejí vstávat, ale v Aniččině růžovobílém království se rozdrníčí budík. Pětiletá fanylnka královny bílé stopy

vyskočí z vyhráté postele a pádí do koupelny, aby si stihla uplést cop přesně takový, s jakým velmi často závodí Gabča. Uplynou necelé dvě hodiny a Anička už dychtivě sedí před televizní obrazovkou vedle svého táty usrkávajícího ranní kávu.

„Tati, dívej, už tam jsou vlajky, já ti budu říkat, která je čí,“ vykřikne Anička a běží blíž k televizi. Svým malým ukazováčkem s přehledem odhalí Rusko, Francii, Rakousko, Německo, ale třeba i Norsko nebo Finsko. Táta nevěří vlastním očím a hlavně uším.

„Ty jsi Aničku učila poznávat vlajky?“ zpozdívá svou ženu, která přichází s upečeným jablečným závinem na podnosu.

„Ne, proč?“ nechápe Aniččina maminka.

„Já jsem se je naučila sama,“ chlubí se Anička svým překvapeným rodičům. To už ale začíná další díl světového poháru a na trať vjíždí Gabriela Koukalová. Pro Aničku začíná rovněž sportovní klání. Pokud by totiž někdo chtěl spočítat, kolikrát během přenosu vyběhne ze sedačky k televizi, aby svou favoritku podpořila hlasitým fanděním, asi by se nedopočítal. Anička je u vytržení. Jeden by řekl, že chce snad skrz obrazovku skočit na trať za Gabčou.

Samotní rodiče nevědí, co je baví víc. Jestli závod, nebo fandění jejich malé dcerky, která každou střelu prožívá, jako by šlo o život. Křičí, gestikuluje, komentuje, zakrývá si oči, skáče radostí, a když Gabča trefí terče bez jediné chyby, rozběhne se a skočí tatínkovi do náruče, čímž ho zamáčkne hluboko do sedačky. Blíží se závěr závodu.

„Jede, jede, jede krásně. Pojď Gábi, pojď, už budeš v cíli,“ klečí Anička před televizí, z nervozity si cumlá oba palce a tlačí očima svou favoritku do finiše.

Na jiném místě České republiky, v kraji rovinnaté Hané, která je tak rovná, že pokud se nechce milovníkům lyžování cestovat, mohou ve své domovině vyrazit tak akorát na běžky, žije sedmiletý Vláška. Také on propadl kouzlu biatlonové gepardice s jiskřičkami v očích a s uhrančivým úsměvem, ovšem nejen on, ale i celá jeho rodina, tedy i Vláškovy rodiče, sestřička Tereza a babička s dědou. Nikdo z nich ještě nedávno nevěděl, co to vlastně biatlon je. Jenže potom jednou přišel Vláškův děda s nápadem, ať si všichni místo tradičního fotbalu pustí biatlon.

„Fotbal je dobrej, ale biatlon je lepší. Tam se furt něco děje. A závodí tam neuvěřitelně krásná kočka. Jmenuje se Gabriela Koukalová,“ navnadil děda celou rodinu a od té doby se sledování tohoto sportu stalo pro všechny její členy skoro každý víkend od listopadu do března společným rituálem. Vláška se také už nemohl dočkat prvního sněhu. Když konečně napadl dva dny po svatém Martinu, tedy v polovině listopadu, obul nové lyže, tedy spíš běžky, které si přál k narozeninám, a přes záda si přehodil batoh, ze kterého vykukovala věrná kopie malorážky, z jaké střílí Gabča. Tu Vláškovy vyřezal ze dřeva šikovný děda a kutil v jedné osobě. Takto vystrojen začal Vláška brázdit zasněženou louku za domem, až mu musela maminka, která na něj dohlížela z okna kuchyně, domluvit, aby nejedil mimo prostor, kam dohlídne.

Zlatá neděle, poslední neděle před Štědrým dnem, byla toho památného roku 2016 v České republice skutečně zlatá. Vrcholil právě Světový pohár v biatlonu v Novém Městě na Moravě, kam během čtyř dnů dorazilo 123 500 fanoušků. Už tento fakt je takřka neuvěřitelný. Biatlon, sport, který ještě před pár lety sledovala hrstka

nadšenců, se nyní zařadil, ba co víc, mnohonásobně předčil svou popularitou národní sporty fotbal a hokej. Obří zásluhu na tom má Gabriela Koukalová. Charizmatická sedmadvacetiletá rodačka z Jablonce nad Nisou tohoto magického dne 18. 12. 2016 vítězí v závodě s hromadným startem a způsobuje, že nejen Aniččina a Vlášková rodina propuká v euforii, ale spolu s nimi mají předčasné Vánoce miliony Čechů. Radost zaplavuje mladé i staré, kluky i holky, bohaté i chudé, sportovce i ty, kteří pohybovým aktivitám neholdují. V rodinách se připaluje cukroví, ale hospodyňkám to tentokrát nevadí. Šampaňské nakoupené na vánoční svátky se v mnoha domácnostech Štědrého dne nedožije. Lidé slaví při pohledu na Gabrielu, která prostřednictvím televizních kamer posílá pusu do všech koutů republiky, se slzami v očích se omotává českou vlajkou a objímá se se svou maminkou.

„Je to můj nejmotivnější zážitek v kariéře,“ sdělí národu krátce po dechberoucím finiši své pocity a ten o ní mluví jako o Jágrovi v sukních. Po delší době českým národem jede vlna nadšení a předvánoční atmosféra tomu jen pomáhá. Kdo je vlastně Gabriela Koukalová? Jak dokázala, že jí národ leží u nohou? A jaká byla

její cesta až na samotný vrchol? Byla rozhodně zajímavá a několikrát to vypadalo, že je všemu konec a žádný vrchol nikdy nepřijde. Příběh Gabriely v sobě ukrývá poselství mimo jiné i o tom, že se člověk nemá nikdy vzdávat. I to je jeden z důvodů, proč ji český lid miluje. Dává lidem nejen radost, ale i naději.